

Willem Vermandere, Van De Liefde

Der zijn van die zangers die de liefde bezingen
lijk dat wij klappen van 't were
ze lopen de poten van hun gat
en hun herte 't slaat weg en were
hun herte och God 't slaat open en toe
ze bibberen op hun ben
want 't lief kornt niet af op de rendez-vous
hun ziele valt brokke verschen

Zeg me nu zere, wat is toch de liefde
waarom ga je toch zo te kere
met smachtende stemme en 't groot orkest
ach zeg het of zing het me zere
Is 't waar komt de liefde bij maneschijn
in de liedjes is dat lijk de gewente
of komt z'even goed binst dat 't water giet
komt ze 's winters of komt z'in de lente.

Komt ze nu 's nuchtens of komt z'over dag
's noens binst of juist achter 't eten
bij 't vallen van 'n avond of diep in 'n nacht
ach 'k ben doodkurieus om 't te weten
ze zeggen dat je dan joen eten laat staan
en de grootsten zuiplap drinkt water
als de liefde hem heel onverwachts overvalt
bezwijkt zelfs den heiligsten pater

Ze komt van z'n eigen lijk nen dief in de nacht
en den enen dag is niet slechter dan 'n anderen
en ze komt nog liefst als je ze niet verwacht
ne mens kan daar niets aan veranderen
der zijn geen regels, geen wetten d'r is niets
niets kan de liefde forceren
der is zelfs geen leeftijd speciaal voor voorzien
ieder jaar is goe jaar om 't te leren

Kijk 't gaat al veranderen al dat bestaat
't keert omme 't slaat onderste boven
't draait buitenste binnen 't slaat al op zijn kop
die 't niet meemaakt kan 't moeilijk geloven
ach laat ze zingen van 't vaderland weg
van de liefde met de krop in de kele.
zingt honderdduizend liedjes met 't groot orkest
't en is nog geen liedje te vele.